14/02/2021

Ανέκαμψε τη χιονόπτωση και τέλεσε και γάμο και μνημόσυνο!

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με όχημα την αγάπη και με μήνυμα ενότητας ανοιχτωσιάς και μιας μεγάλης αγκαλιάς προς όλους, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, ξεπερνώντας τις δυσκολίες που έφερε η σφοδρή χιονόπτωση «Μήδεια», πραγματοποίησε μία ιστορική ποιμαντική περιοδεία, εν μέσω πανδημίας, στον ορεινό όγκο της Δυτικής Φθιώτιδος εν μέσω μεγάλης χιονόπτωσης.

Ξεκινώντας νωρίς τα ξημερώματα από το χιονισμένο Επισκοπείο της Λαμίας ο κ. Συμεών κατάφερε να φτάσει στις 07:30 πμ στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου, στο ομώνυμο χωριό του Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού του Δήμου Μακρακώμης.

Ευλόγησε και τα συνεργεία της Πολιτικής Προστασίας

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής του από τη Λαμία, ο Σεβασμιώτατος διέκοψε αρκετές φορές την διαδρομή του, για να ευλογήσει όλα τα συνεργεία της Πολιτικής Προστασίας και τους εργαζομένους σε αυτά, που έδιναν πραγματικά μάχη με τον χιονιά, ώστε να κρατηθεί ανοικτό το εθνικό οδικό δίκτυο.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε, ακόμη και σήμερα, μέσω τηλεοράσεως, δορυφόρου, ραδιοφώνου και διαδικτύου και έτσι τον χιονισμένο Αϊ – Γιώργη εθαύμασαν όχι μόνο οι κάτοικοι της Φθιώτιδος, αλλά ολόκληρης της οικουμένης.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ανέλυσε την Ευαγγελική περικοπή της Χαναναίας και χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία ένα βήμα πριν το Άγιο Τριώδιο έρχεται και πάλι να μας διδάξει, έρχεται και πάλι να μας καθοδηγήσει, έρχεται και πάλι να μας χαράξει δρόμο, και μάλιστα σήμερα μέσα από τη διήγηση της θεραπείας της κόρης της Χαναναίας, αλλά και μέσα και από το αποστολικό ανάγνωσμα, έρχεται η Αγία μας Εκκλησία να μας μιλήσει για κάτι πολύ σύγχρονο, για μια συζήτηση πολύ μοντέρνα, για τη σχέση μας με το διαφορετικό, τη σχέση της κοινωνίας με το διαφορετικό, της δικής μας σχέσης με αυτό που ονομάζεται διαφορετικό, με αυτό το οποίο εκφράζει μειονότητες, μειονοψηφίες, με αυτό το οποίο εκφράζει τη διαφορετική αντίληψη από την κατεστημένη, τη σχέση μας με αυτό που εκφράζει τη διαφορετική τοποθέτηση ή ακόμη και τη διαφορετική ταυτότητα.
Και οι κοινωνίες, όσο κι αν προχωρούν, όσο κι αν νομίζουν ότι είναι προοδευμένες, η ποιότητα μιας κοινωνίας φαίνεται στη σχέση της με το διαφορετικό, η ποιότητα μιας κοινωνίας φαίνεται στο πώς προσεγγίζει όχι τις πλειονοψηφίες, αλλά τις μειονοψηφίες, πώς προσεγγίζει και βλέπει τον έναν άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο μέσα στη μοναδικότητα του και στη διαφορετικότητα του.
Βλέπουμε λοιπόν τον Χριστό για μία ακόμη φορά, να συναντά στο δρόμο Του μία αλλοεθνή, μία γυναίκα, μία αλλόθρησκη. Και τα τρία έχουν τη σημασία τους, διότι στην εποχή του Χριστού μας, στην εποχή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ήταν σχεδόν αδιανόητο, σχεδόν αδύνατο, ακόμα και η συνομιλία με μία γυναίκα, πολλώ δε μάλλον, όταν αυτή η γυναίκα προερχόταν από μία άλλη παράδοση, από έναν άλλο πολιτισμό, από μία άλλη κουλτούρα. Και μάλιστα από μία παράδοση εχθρική προς την κατεστημένη, όχι απλώς διαφορετική, γιατί άλλο πράγμα είναι το διαφορετικό και άλλο πράγμα είναι το διαφορετικό που είναι συνάμα και εχθρικό».

Συνεχίζοντας το κήρυγμά του ο κ. Συμεών ανέφερε:
«Αυτή η γυναίκα, η αλλοεθνής και η αλλόθρησκη δεν προσεγγίζει το Χριστό απλώς για να λύσει ένα πρόβλημα της. Τον προσεγγίζει και Τον αποκαλεί «Υιέ Δαυίδ»,

αναγνωρίζει στο πρόσωπο Του τον Υιό του Θεού, το Μεσσία, τον Λυτρωτή, τον πνευματικό πατέρα, τον πνευματικό ηγέτη και τολμά να εκθέσει το πρόβλημα της, τολμά να μιλήσει σε μία εποχή, που το να μιλήσει κανείς για ένα πρόβλημα είναι ζητούμενο.

Και σήμερα χειροκροτούμε – αλλά φανταστείτε τι τραγωδία να φτάσουμε σήμερα να επαινούμε ανθρώπους πνευματικούς με πτυχία, με περγαμηνές, με δημοσιότητα, με λάμψη – να τους χειροκροτούμε και να τους επαινούμε επειδή μίλησαν, επειδή άνοιξαν το στόμα τους, επειδή έσπασε το απόστημα και θαυμάζουμε για αυτό το οποίο θα έπρεπε να είναι αυτονόητο σε μία εποχή, στην οποία έχουν θεοποιηθεί τα δικαιώματα, που υποτίθεται ότι έχει επέλθει ισότητα των φύλων, και μάλιστα εκ των κατά καιρούς διακηρυττόντων περί της ισότητας είναι και μερικοί εξ αυτών, οι οποίοι σήμερα είναι στο στόχαστρο και κατηγορούμενοι και δακτυλοδεικτούμενοι και βρίσκονται ως υπαίτιοι και αυτουργοί της κακοποίησης της γυναικείας προσωπικότητας και της εκμετάλλευσης της γυναικείας ψυχής.

Τι αποκαλύψεις! Τι απομυθοποιήσεις! Τι φανερώσεις! Όταν οι άνθρωποι κινούνται με ιδεοληψίες και ιδεολογίες ή μάλλον κινούνται με ιδεολογίες βολικές, κατά τους καιρούς και κατά τις εποχές και όχι με την αλήθεια της πραγματικής αγάπης και της πραγματικής σχέσης! Η Χαναναία τολμά να μιλήσει, τολμά μέσα σε μία ανδροκρατούμενη κοινωνία να πλησιάσει τον Χριστό, να φανερώσει το πρόβλημα της, να εκτεθεί».

«Η Χαναναία επιμένει, διότι αγαπά πραγματικά, και γιατί ξέρει πραγματικά ότι εκείνη την ώρα ο Χριστός παιδαγωγεί, όχι μόνο τους ανθρώπους που είναι γύρω Του, παιδαγωγεί όχι μόνο την ίδια, αλλά παιδαγωγεί την ιστορία, παιδαγωγεί τον άνθρωπο κάθε εποχής, παιδαγωγεί τον άνθρωπο του σήμερα, διότι ακόμη και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι αρθρώνουν ακραίες φωνές και ακραίες κραυγές, υπάρχουν και σήμερα άνθρωποι που υψώνουν τείχη, που ξεχνούν ενδεχομένως το δικό τους παρελθόν, τη δική τους πορεία, την πορεία του έθνους και του λαού από όπου προέρχονται και ομιλούν με τρόπο απαξιωτικό και εχθρικό και σπέρνουν ακραίες, ρατσιστικές και όχι μόνο ιδεολογίες και συμπεριφορές.

Και αυτή η αγάπη της είναι που κάνει τον Χριστό να πει σε μία γυναίκα, σε μία αλλοεθνή, σε μία αλλόφυλη «γενηθήτω ὡς θέλεις», ό,τι θέλεις να γίνει, υποτάσσομαι σε σένα, στο δικό σου θέλημα, να γίνει αυτό που θέλεις, μεγάλη σου η πίστη. Η πίστη σου είναι τεράστια, εσύ κόρη μου έχεις πίστη αληθινή, εσύ είσαι παράδειγμα πίστης, παράδειγμα γυναίκας, παράδειγμα ανθρώπου, παράδειγμα ψυχής, παράδειγμα ύπαρξης. Κι έτσι θεραπεύεται η κόρη της και θεραπεύεται κάθε νοοτροπία, η οποία θέλει να ξεχωρίζει τους ανθρώπους, η οποία θέλει να βάζει ταμπέλες στους ανθρώπους, η οποία θέλει να ορθώνει διαχωριστικά τείχη στους ανθρώπους, κάθε ιδεολογία η οποία θέλει να ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε ανωτέρους και σε κατώτερους, σε καθαρά έθνη και σε βρώμικα έθνη, σε ιερά και

σε βέβηλα, κάθε ιδεολογία σάπια αυτού του κόσμου, που έχει οδηγήσει τόσες φορές σε τόσο αιματοκύλισμα, σε τόση καταστροφή, κάθε ιδεολογία και κάθε άποψη, που φέρνει τη διχόνοια στους ανθρώπους, που φέρνει την έχθρα στους ανθρώπους, που φέρνει τη δυσαρμονία στις ανθρώπινες σχέσεις.

Απάντηση λοιπόν δίνει ο Χριστός, μήνυμα δίνει ο Χριστός, τρόπο μας υποδεικνύει, για μας τους ανθρώπους του σήμερα για το πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις, τόσο στο μικρό επίπεδο της οικογενειακής μας ζωής, αλλά όχι μόνο στο μικρόκοσμό μας. Σε κάθε κοινωνία μικρή ή μεγάλη, η ποιότητα μιας κοινωνίας, το πολιτιστικό της επίπεδο, η κουλτούρα της και κυρίως η δυνατότητα της να έχει μέλλον αποκαλύπτεται από το πως μπολιάζει και προσλαμβάνει τη διαφορετικότητα μέσα στην ενότητα της, άλλωστε αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας, η ενότητα μέσα στην ετερότητα. Αυτό είναι το μυστήριο της Αγίας Τριάδος, αυτό είναι το μυστήριο της Πεντηκοστής, αυτό είναι η Βασιλεία του Θεού, της οποίας «οὐκ ἔσται τέλος»• ενωμένοι, αλλά διαφορετικοί, ενωμένοι και ομονοούντες, αλλά συνάμα και διαφορετικοί ο καθένας με τα χαρίσματα του.

Αυτό το μήνυμα σήμερα, από αυτή την όμορφη έπαλξη της ορεινής Φθιώτιδας, αξίζει να το στείλουμε σε όλη την οικουμένη, ένα μήνυμα ενότητας και αγάπης, ένα μήνυμα ανοιχτωσιάς και ευρυχωρίας, μιας μεγάλης αγκαλιάς, ενός ανοιχτού πνεύματος, μιας ανοιχτής Εκκλησίας, μιας ανοιχτής κοινωνίας μιας ανοιχτής οικουμένης, χωρίς αποκλεισμούς και χωρίς διακρίσεις, αλλά με δυνατότητες ίσες, ίδιες για όλους».
Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος με έκδηλα τα συναισθήματα της χαράς και της συγκινήσεως, χειροθέτησε Πρωτοπρεσβύτερο της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, τον επί σαράντα και πλέον χρόνια ιερέα του χωριού, π. Γεώργιο Τσιλιμάγκο, «τιμώντας στο πρόσωπό του, όλους τους λεβέντες, άνδρες ιερείς της υπαίθρου, οι οποίοι για δεκαετίες ολόκληρες, σε κάθε χαρά και σε κάθε λύπη, με όλες τις καιρικές συνθήκες, με χιόνια και με τα πόδια ακόμη, με λαχτάρα και αγωνία βρίσκονται κοντά στο ποίμνιο τους για να υπηρετούν την αποστολή τους και να επιτελούν το καθήκον τους», όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ο κ. Συμεών.
Ο π. Γεώργιος με δάκρυα χαράς και συγκίνησης και λόγια καρδιάς ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο για την ύψιστη αυτή τιμή, όπως την χαρακτήρισε, την οποία ποτέ δεν επεδίωξε.

Ο π. Γεώργιος καλωσορίζοντας τον Σεβασμιώτατο υπογράμμισε:

«Σεβασμιώτατε, Πατέρα και Δέσποτα της καρδιάς μου αγαπημένε, με πολύ σεβασμό και αγάπη, επιτρέψετε μου να σας καλωσορίσω στην Ενορία του Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού εκ μέρους όλων.

Η σημερινή ημέρα είναι για εμάς ξεχωριστή. Η παρουσία σας μας γεμίζει αγάπη, ευλογία και Χάρη Θεού. Ο ερχομός Σας στην ορεινή Δυτική Φθιώτιδα, κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες δείχνει την αγάπη του Ποιμένα προς το ποίμνιό του, προς τους ολίγους και ελαχίστους, ων πρώτος ειμί εγώ. Ήρθατε μέσα στα χιόνια για να ζεστάνετε την καρδιά και την ψυχή μας, ζέστη την οποία έχουμε τόσο πολύ ανάγκη σε τούτους τους δύσκολους καιρούς.

Σεβασμιώτατε, εκτός από αεικίνητος, είστε και Δεσπότης παντός καιρού. Εύχομαι ο Πανάγαθος Θεός και ο Μεγαλομάρτυς Άγιος Γεώργιος να σας χαρίζουν υγεία, δύναμη και μακροημέρευση».
Τον κ. Συμεών επίσης προσεφώνησαν και καλωσόρισαν ο Πρόεδρος της Τοπικής Κοινότητος Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού κ. Παναγιώτης Ζωγράφος και η Πρόεδρος του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Γυναικών κ. Γεωργία Δρόσου.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία παρέστησαν: ο Αντιπεριφερειάρχης Π.Ε. Φθιώτιδος κ. Αθανάσιος Καρακάντζας, ο Δήμαρχος Μακρακώμης κ. Γεώργιος Χαντζής, συνοδευόμενος από Αντιδημάρχους, ο Διοικητής του Α. Τ. Μακρακώμης κ. Γεώργιος Σταθοκώστας, καθώς και ο τ. Υπουργός και Καθηγητής Χειρουργικής κ. Αθανάσιος Γιαννόπουλος.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος και με την βοήθεια των συνεργείων της Πολιτικής Προστασίας κατευθύνθηκε με προοορισμό το γραφικό, όμορφο και ορεινό χωριό, Μερκάδα της Δυτικής Φθιώτιδος, σε υψόμετρο 850 μ., στον ορεινό όγκο του Βελουχίου που συνδέει την Φθιώτιδα με την Ευρυτανία, μέσα στον βαρύ χιονιά της «Μήδειας», για να τελέσει τον πρώτο γάμο της χρονιάς, εν μέσω πανδημίας, με την συμμετοχή ελαχίστων καλεσμένων, τηρουμένων μάλιστα αυστηρά των υγειονομικών μέτρων του ισχύοντος για την Φθιώτιδα επιδημιολογικού επιπέδου, προκειμένου να ευλογήσει την χαρά της οικογενείας του «λεβέντη ιερέα του χωριού», όπως τόνισε ο κ. Συμεών, π. Αθανασίου Αλεξίου, καθότι η νύμφη είναι θυγατέρα του.

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής μέσα από μεγάλο ύψος χιονιού, ο Σεβασμιώτατος στάθμευσε πλησίον του αποκλεισμένου από το χιόνι κοιμητηρίου της Μεγάλης Κάψης και πορεύθηκε πεζός, εν μέσω του χιονιού, το οποίο ξεπερνούσε το ύψος του ενός μέτρου, προκειμένου να **τελέσει μνημόσυνο στον Ευάγγελο Καλαντζή**, έναν σπουδαίο και μεγάλο πολιτικό της Φθιώτιδος, του οποίου ο τάφος βρίσκεται στο κοιμητήριο της Μεγάλης Κάψης.

Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος στον Αντιπεριφερειάρχη Π.Ε. Φθιώτιδος κ. Αθανάσιο Καρακάντζα, ο οποίος και τον συνόδευε:

«Κατεξοχήν σε τέτοιες δύσκολες μέρες, οφείλουμε να καταθέτουμε την ευγνωμοσύνη μας και την ευγνωμοσύνη μιας ολόκληρης κοινωνίας σε πρόσωπα που σημάδεψαν με τα θετικά και τα αρνητικά τους τον πολιτικό βίο και την ζωή πολλών ανθρώπων ενός τόπου και μιας περιοχής.
Εξεπλήρωσα σήμερα ένα χρέος και χαίρομαι που το ξεπληρώνω μέσα στα χιόνια και στην κακοκαιρία».

Ο αείμνηστος Υπουργός Ευάγγελος Καλαντζής γεννήθηκε το 1904 στο ορεινό χωριό Μεγάλη Κάψη της Φθιώτιδας. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και συνέχισε τις σπουδές του στη Γαλλία, όπου αναγορεύτηκε διδάκτορας Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου της Σορβόννης. Η εμπλοκή του με την πολιτική ξεκίνησε όταν ήταν μαθητής ακόμη στο Γυμνάσιο του Καρπενησίου, στις εκλογές του 1920.
Διορίστηκε νομάρχης Καβάλας το 1935. Μετά την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά, διορίστηκε αρχικά γενικός γραμματέας της τότε γενικής διοικήσεως Θράκης από το 1936 ως το 1939, οπότε αναβαθμίστηκε σε υφυπουργό – γενικό διοικητή Θράκης, θέση στην οποία παρέμεινε ως το 1941 και την κατάκτηση της Ελλάδας από τις δυνάμεις του Άξονα.
Μεταπολεμικά, εκλεγόταν συνεχώς βουλευτής Φθιώτιδας από το 1950 ως το 1967. Το Δεκέμβριο του 1954 ο Παπάγος τον διόρισε υφυπουργό Εσωτερικών αρμόδιο για τη δημόσια τάξη και τα σώματα ασφαλείας, θέση την οποία διατήρησε για σχεδόν 7 χρόνια, μέχρι τον Οκτώβριο του 1961, καλύπτοντας και το μεγαλύτερο τμήμα της πρώτης οκταετίας Καραμανλή.
Τιμήθηκε με διάφορα παράσημα (Ανώτερο Ταξιάρχη Φοίνικος, Ανώτερο Ταξιάρχη Γεωργίου Α΄, Χρυσό Μετάλλιο Προσκοπικής Αξίας κτλ.)

Αψηφώντας λοιπόν την σφοδρή χιονόπτωση, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών κατάφερε να φτάσει στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής Μερκάδος, και ετέλεσε το Μυστήριο του Γάμου.

Στο τέλος του Μυστηρίου ο κ. Συμεών με ενθουσιασμό τόνισε:

«**Χαίρομαι που η πρώτη μου επίσκεψη στην ορεινή και απομακρυσμένη Μερκάδα γίνεται μέσα στην βαρυχειμωνιά και μέσα σε σφοδρή χιονοθύελλα. Σήμερα στην Μερκάδα δεν ευλογώ απλώς ένα νέο ζευγάρι, που αποφάσισε να ενώσει το είναι του εδώ στο απομακρυσμένο αυτό χωριό της ορεινής υπαίθρου και να ξεκινήσει μέσα από το χιονιά την νέα του ζωή, αλλά ευλογώ για μια ακόμη φορά αυτούς τους ήρωες της υπαίθρου, που μένουν στον τόπο τους και τον κρατούν σε κάθε εποχή και με οποιεσδήποτε συνθήκες.**

Εύχομαι η αγάπη των παιδιών να είναι λάβα που θα λιώνει όλους τους χιονιάδες της ζωής τους και με τον γάμο τους σήμερα κηρύσσω από εδώ, από την Μερκάδα, την αρχή του τέλους της πανδημίας!! Οι ορθόδοξοι εκκλησιαστικοί γάμοι, όπως τόνισα και άλλη φορά, θα σημάνουν το τέλος της πανδημίας και να θυμάστε: ο γάμος δεν σκοτώνει τον έρωτα, θα σκοτώσει όμως τον κορωνοϊό και θα σκοτώνει κάθε ιό ό οποίος θα προσπαθεί να δηλητηριάσει την αγάπη! Και ας γίνονται με λίγους καλεσμένους, όπως σήμερα! Κάντε λοιπόν γάμους και εγώ θα είμαι κοντά σας, για να ευλογώ το μυστήριο της αγάπης και του ερωτά σας!»

Φωτογραφία: Δημήτριος Ανάγνου